

C – 3^e zondag van de Advent – 16 december 2018
Sefanja 3,14-18a; Fil 4,4-7; Lc 3,10-18

Sommigen van jullie hebben misschien gehoord van een uitzonderlijke gebeurtenis die plaatsvond op eerste kerstdag tijdens de Eerste Wereldoorlog. Het werd "The Christmas Miracle" genoemd. Het was een wonderlijk gebeuren, dat sommigen moeilijk konden geloven. Wat wel duidelijk is, is dat het ergens aan het westelijke front gebeurde tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Een van de Britse soldaten vertelt in het rapport van de BBC 'Peace in no man's land' in 1981 het volgende:

"Om 7 of 8 uur zagen we een paar lampen schijnen in het donker en opeens hoorden we zingen 'Stille Nacht - Stille Nacht'. Ik stond op om te zien wat er gebeurde en al mijn collega's deden hetzelfde. Toen zij het liedje hadden beëindigd, gaven wij hen een applaus. En toen zagen wij dat het onze beurt was om een kerstliedje te zingen. Toen we klaar waren, waren zij het die voor ons applaudisseerden. En zij zongen weer een ander lied. We begonnen te zingen 'Adeste Fideles'. Toen begonnen de Duitsers mee te zingen, omdat de tekst in het Latijn was. Ik dacht dat het iets bijzonders was, dat de twee naties hetzelfde lied zongen in het midden van de oorlog. "

"Toen zijn we begonnen met onze hoofden boven de loopgraven uit te steken, klaar om te springen als ze ons zouden beschieten. Maar ze schoten niet. En we zagen hoe sommige Duitsers ook opstonden, zonder wapens te dragen, en wij hebben ook niet geschoten. Toen begonnen we met de bewegingen", vertelt een van de aanwezige soldaten in het rapport. De volgende beweging was dat sommige mannen uit hun loopgraven kwamen, zonder wapens, armen omhoog, om hun tegenstanders in een neutrale zone te ontmoeten. Ze gaven elkaar de hand en wisselden wat voorwerpen uit. Het bleek toen dat een korte en onofficiële wapenstilstand was overeengekomen. Een wapenstilstand waardoor ook de lijken van de soldaten die in de strijd waren gestorven, konden worden verzameld en kalm begraven.

Dit verhaal is heel ontroerend, maar we mogen echter niet vergeten dat het wonder, na die korte wapenstilstand, voorbij was. Diezelfde mannen bleven elkaar doden na dat wonder. Dus het verhaal is voor ons zowel een voorbeeld als een waarschuwing. Kerstmis is een tijd waarin het wonder van de vrede kan gebeuren, ook in onze harten. Maar als we willen dat het wonder permanent wordt, dan is het niet genoeg om Kerstmis te vieren, dan moeten wij Kerstmis beleven.

De aankondiging van Johannes de Doper in het evangelie is een serieuze uitnodiging om Kerstmis te beleven. Hij zegt: "Na mij komt iemand die sterker is dan ik ... Hij zal u dopen met de Heilige Geest". Het echte mirakel van Kerstmis is dat Jezus Christus de Geest van God in ons kan laten binnenkomen, om het egoïsme te veranderen, dat de mens tot oorlog, tot hebzucht, tot leven voor zichzelf brengt, en om het te veranderen in liefde voor zijn naaste. Dat is een radicale beslissing. Stel je voor dat diezelfde mannen, die midden in de oorlog besloten om Kerstmis te vieren, de moed hadden gehad om hun medemens in de vijand te herkennen. Als zij de moed hadden gehad om haat te trotseren, als zij hadden gedurfd om het kerstwonder tot een permanente wapenstilstand te maken. Hoeveel levens zouden ze dan hebben gered?

De soldaten van de Eerste Wereldoorlog zijn al geschiedenis, maar we hebben de mogelijkheid om met deze Kerstmis het wonder van Kerstmis in ons leven permanent te maken.

Miguel Pascual, kapelaan

